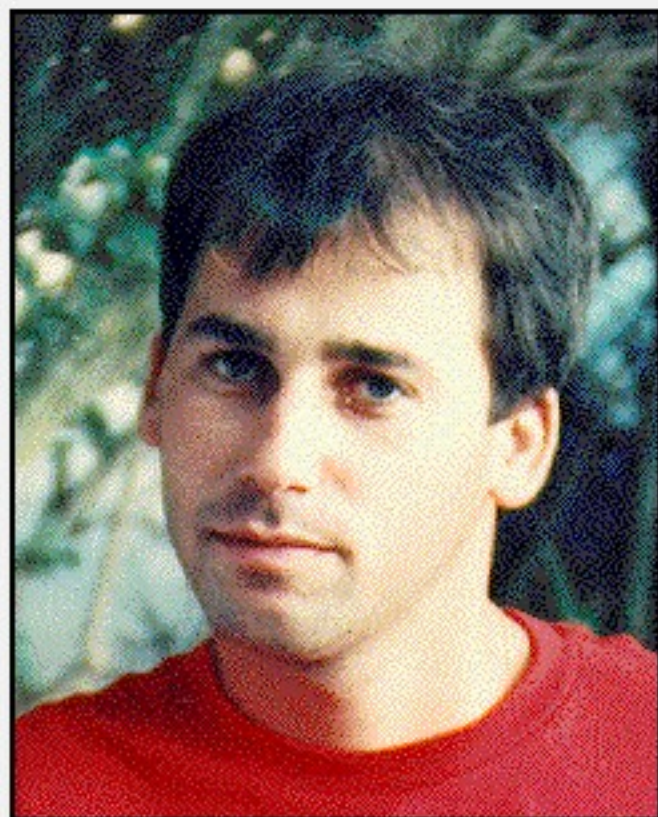

לזכרו של פני אירווי, ז"ל

פני אירווי

ז"ל

שירים לזכרו של בני זירון ג"א

אזכור בני בכורי
אני לא יכול,
לא שאני רוצה
אני לא מסוגל,
אני רוצה דוקא
אני אצוה.

הכל (שם) בי פנימה....

אני (אני).

רק המלאכה אלו את הפירק אלו
והאמת בלו שוב,

רק פירק דבר מובילה אלו
ואני לא רוצה להאמין -

אני לא יכול

אבא

שירים לזכרו של פני' אירון גי'ל

היה-לי-רון

השמע תאסיר לזרוח
הירח וראי יאיר
כבו האורות כי פנימה
פנימה בן יקיר.

דואבת תאמה
לקבל גגך הדין
לאבר בן?ו
גך לא יבין.

כילד העפת"מכות
ארדן, שובה.
החיוך בפניך
שבה, שיאח לכה

נער הפכת
בענך הכחולות בלי חש.
תמיד פגזת
אל האין החלש.

הארים הירוקים
עשו אותך לאיש
קצין ו"גנטלמן"
אל אחר לא יכחיש.

נקטעה חדרות חיך
באמצע השיר
אך דמותך -בן-
לעולם בי תאיר.

אנא

שירים לזכרו של בנימי אירווי גייל

כתוב כאיכה...

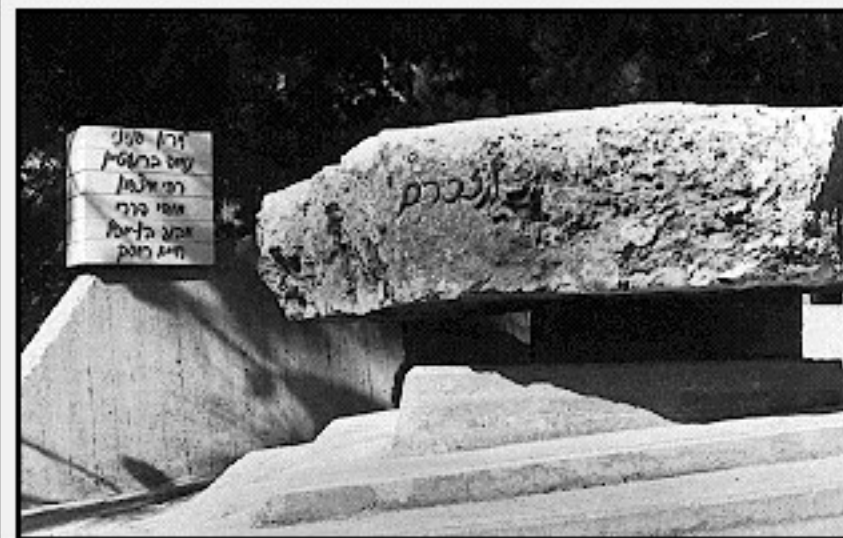

גאת היתה מטרת לבו
אנץ ומקודם
ולא קיים את הפסוק:
"תביאמו ותטעמו בהר נחלתך
מכון לשבתך פעלת ה' "
אנא ה' השיבנו בתשובה שלמה לפניך
ותרחמנו ותחינו חיים ארוכים.
טובים ומתוקים.

"קרא עלי מועד לשבר כחורי"
מאמו - סטילוקן של כחורים
קשה כחורבן בית המקדש.
כשארם נפטר במאנו
הנה הוא מרגיש כאיתתו
כי הוא גדל ומקין
בנה ונטע והגדיל
והוא חושב על איתתו בשכלו וכרעתו
ומס קרוביו ואוהביו יצירו דבר עליו
אלא כמו איתתו של כחור
הבאה עליו פתאומית
לא ראה מחיו מאומה
והוא היה מוכן להתחתן
ולחייב גרם אילן לנטוע בארץ.

שירים לזכרו של פניו לירון גיל

סבא
יזחק צדיק

וגאלנו מגלות ישמעאלים
וגאלנו חסדים טובים
וכרתו בגאולה וישועה כרחמים
ומלאה הארץ דעה את ה'
ומחה ה' דמעה מעל כל פנים
וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ.
והנשמה היפה היה העולה השמימה
תהיה מעבד כפרה בעד כל קהל
ישראל ובא לציון גואל.

אכיר
לאמן כן יהי רצונך

לירון

נסתר הוא גורלנו.

אין מי שרחוק יותר ממות מאשר היה לירון.
לירון כשמו: תמיד שמח, תמיד מחייך, תמיד אופטימי,
בלי להרעיש עולמות ודווקא הוא איננו.
בעבודתנו מאחורי הקלעים יש מעטים המצליחים למהול
גם חוס אנושי כזה היה לירון:

שומר על זכויות החיילים, מקפיד על מילוי חובותיו,
לכאורה מה לעבודתו של לירון ולשעות בלתי שגרתיות:
לא כך היה לפני ולא כך היה הכרחי בעיני רבים בזמנו -
אבל לא ע"פ תפיסתו של לירון:

מאחר ועסק בבני אדם לא הסכים להשאיר עבודה על שולחנו
שמה מישהו יסבול מעיכוב הניירות הרלוונטים, הוא לא
רצה שבגינו יפסידו קצין או חייל קורס, השתלמות או נופש.
בן 22, צעיר באורח חייו ומבוגר באחריות שגילה.
כמו שאמר אחד הקצינים בספונטניות באותו לילה שחור:
"אולי לא מטובי הלוחמים - אך ודאי מטובי הבחורים".

להיות עם עשרות אנשים בחיכוך בלתי נפסק ולא לריב עם איש - יכול רק לירון.
לשאת על כתפיו טיפול במאות אנשים בלא לגרום לאיש להתלונן שלא זכה ליחס נאות - יכול רק לירון.
יש ביטוי שממעטים להשתמש בו, אבל הוא מתאים מכל: פשוט בן אדם.
בעצים עתיקים מבחינים בגיל ע"פ הטבעות. כל טבעת היא שנה שהטביעה חותמה בגזע, יש טבעות המצביעות על שנים שחונות ויש על שנים טובות, והמומחים יודעים לעמוד מאופין של טבעות על אופי השנים.
במסורת הארוכה של היחידה יהיה לירון בבחינת טבעת של כבוד: לעבודה, לחברים, לאנשים.
אי של אנושיות - שנופץ וטבע בים הטרור.
יהי זכרו ברוד!

יעקב עמידרור אל"מ
קמ"ן הפיקוד

לירון

לירון קטונתי מלכתוב ולהנציח אישיותך הכוללת בתוכה
מרכיבים כה רבים והחשוב מכולם - האדם שבך.
יקר היית לי ומכל האחרים בלטת בפשטותך.
רוח החיים ומרצך הבלתי נדלה הפוך לשם דבר,
והשלווה שהשרית על הסובבים אותך, אינה ניתנת להסבר.
נותן הייתי הכל, בכדי להיטיב להכירך, לירון.
פתאום יום אחד, הלכת לבלי שוב, ושלוש לא הספקת לומר.
נפלא חשתי במחיצתך וידעתי כי בעת הצורך אוכל להניח
ראשי על כתפך.
ידיד ורע היית לי, אהבתיך כאוהב אב את בנו!
נזכור אותך תמיד, כפי שהייתי, אציל וחיננני.
יהי אלוהים עדי שאזכרך לעדי עד.
לא בלדה אחי, כי אם אדם שחי בינינו.

יהודה חבה
מפקד ביחידה

כתבות על אותו של פנעי אירון גיל

ליל הגלשונים

ה' כסלו
התשמ"ח

חם / ר' / כסלו תשמ"ח / 27.11.1987

טנקיסטים שמעו את הגלשן סמוך לגבול, הזהירו והכניסו את המערכת לכוננות. למרות זאת הצליח המחבל לחדור לבסיס. עוד מחבל-גולש נחת ברצועת הביטחון – ונורה למוות. הסיפור המלא

שמרואל ביל

שני מחבלים בגלשני אוויר פשדו טיבו שלרה ממתנת קלה, כד צבעי וני, חוטי גיילון, מגוע מינימלי, הם יצאו לפשימת פיגוע משיסה של התאבדות, מפקדי צה"ל משוכנעים שהיה ברור להם שממשיסה זו לא ישובו, הם יצאו מהאזור שמצפון לרצועת הביטחון, חצו את הרצועה בטיסה גמוכה, תוך שהם מדברים כינם לבין עצמם במכשירי חקיר טוקי קטנים. על פרק היר עגרו מצ" פנים, וכד ניווטי לגבול.

כמוך לשעה תשע בלילה שמעו חיילים שישבו על טנק לא הרחק מגדר המערכת רעש של טנוע ועיר. "שמעתי רעש של פאקיפאק ודוממתי את הטנק, פתאום נעלם הרעש, הוא בטח כינה את המנוע", סיפר מפקד הטנק, הוא ריווח, והצבא והישובים נכנסו לכוננות. במחנה שהתקף, אחריכך, רוכזו החיילות במקום מוגן והוצבה עליהן שמירה. בשלב זה לא היה ברור לאן יטוס הגלשן, בבוקר התברר שדווקא הגלשן, ששמעו החיילים נחת בר ציעת הביטחון, מעבר לגבול, חצ"ה

חבל שטס בו לא הרחק למת, הכרו, לעומת זאת, הצליח להצות את הגבול.

זמן קצר אחריכך נחת בשדה סור, כ-150 מטרים מכביש קרית-שמתה-רן, הוא ניתק עצמו מותרמות, יצליח את-תגטלו למטה, זרק את הקסדה, נטל את הקלצ'ניקוב, הרימונים והמחמציות, נטש את הגלשן, יעדו הראשוני היה ריומה לעבר הכביש, 150 מטרים מקודת הנחיתה, אם היה מס עוד כמה מאות מטרים, יש לשער שהיה מתרסק על צמרות האקליפטוסים

כתבות על אותו של פנאי אירון גיל

יותר מאוחר מת מפצעיו. החיילת נפצעה. אז עבר המחבל את הכביש ורץ לעבר המצבה. הקירותיו של צה"ל מתמקדות עתה בניסיון לבדוק מה אירע מרגע זה ואילך. לטענת הרמטכ"ל, לא פעל השומר בשער המחנה נכון. אך יש הגורסים שפ"עולתו למשמע הדיי בצומת הייתה חמורה מזה. מכל מקום, המחבל לא נתקל כשום התנגדות. ליד השער זרק רימון לעבר האוהלים ואחר-כך רץ הרחמה. מפנית אחד המאהלים ריסס את השטח, שכך מגורי החיילים לכך אוהל המועדות, באש פרועה, והסתער לפאה הרחמית. כאן פגע בשני חיילים שיצאו מפתח האוהל. חיילים נודגו. הוא החליף מחסנית, והקיף את האוהל בריצת.

בשדרה שלאורך הכביש. הרמטכ"ל, רבי-אלוף דן שומרון, יאמר מאוחר יותר כי אין לו ספק שלא נחת היכן שהתכות. לרבריו, היה ברור למחבל שסלנגיו לשבב מהמשימה קלושים. אך למרות זאת חיבר בחבל לאחד ממוטות הגלשן מימיה ובה דלק רורבי. אולי קיווה שתוספת דלק מועטת זו תביא אותו לאתר הפיגוע למקום מבטחים.

עמוס רימונים ותחמושת רץ על הכביש מערבה לכיוון קרית-שמונה. ולאחר 500 מטרים הבחין לפתע ליד הצומת ברכב המתקרב מאחוריו. היה זה טנדר פז'ו צבאי, וכו קצין וחיילת ישראליים. המחבל ירד מהרכב בהם ומגע בקצין, שניסה לעצור ולנסוע אחורה, אך הידרדר לתעלה.

כתבות על אותו של פנאי אירון גיל

"אם היה מגיע כמה דקות קודם, היה יכול לפגוע בכל החיילים שהיו כאן. זה היה יכול להיות אסון גדול", אמר חייל אחר.

בבוקר חזרו הכנות למחנה.

קצינה שבידה תיק, שארזה בחיפזון כלילה, הילכה בבסיס בוכייה. קצין חיבק את כתפה, ניסה להרגיעה, לשווא. בצהריים הגיע מפקד ואמר לחיילים: "תפסיקו להתנהג כאילו הפסדתם את מלחמת העולם השנייה."

תריסו את הראש". החיילים מיאנו להתנתח. הם ידעו רק שספגו מכה קשה. מלחמת העולם השנייה לא ענינה אותם.

שניות ספורות לאחר מכן ידה כחיילים שיצאו מפתחו האזורי של האוהל וגם אותם הרג. סגן מפקד היה חידה ניסה לדרוס את המחבל נרכב פזו צבאי. הוא נסע על רתבה שליד הסדנה מאחורי המאהל, אך המחבל הצליח ליחות בו רך השמשה הקדמית והרגו. הקצין נותר שמוט על התנה. חייל אחר, שיצא בין האוהלים נורה ונפצע, אך השיב אש והרג את המחבל.

שש בבוקר אחרי הכול: החיילים שבמחנה היו המומים. אחד מהם אמר: "חבר שלי נהרג מימין. חבר אחר נהרג משמאל. לא יודע איך לא חטפתי כדור. אני לא מאמין שאני חי". המחבל נכנס למאהל כמה דקות לאחר שהחיילים התפזרו ממסוד כוננות שערכו בחזרה שליד הדגל.

שבע וחצי בכורה: התקבל דיווח על עוד גלשן ממוצע שנחת. אלוף הפיקוד עקב מקרוב. החלה תכונה: כלי רכב צבאיים ומשטרתיים התרוצצו על הצירים במהירות מטורפת. טסו לכיוון מעיד-ברור.

המחבל שזנחית את הגלשן שלו ברצועת הביטחון, מעבר לגדר, התגלה לא הרחק ממנו תהרג עלידי כוח של צה"ל. על הגופה נמצא סכום גדול של כסף טורי. רק בתשע בכורה, כשהתברר מעל לכל ספק ששוב אין חשש להימצאותם של מחבלים בשטח, אישר האלוף פלד ליישובים לפתוח שערים. מאה אלף בני-אדם שבו לשגרה.

אלוף הפיקוד ואנשי מטוה דילגו בגזרה מחוליית פיקוד קדמית אחת לאחרת. הם התעקשו להחזיק את היישובים מאחורי גדרות ושערים נעולים. ניהלו את החיפושים אחז מחבל נוסף שאולי מסתובב בשטח. במשך הלילה היו הרבה התראות.

הכוחות סרקו בשדות והזעקו לכל נקודה. בשדות כבר בלום ראה מישהו רמות חשודה. כוח סרק שם ודה. אחר-כך התברר שהכוח פגע במתגרב, שטייל לתומו בטבע, מה שהיה מובן אולי בארץ מולדתו.

כתבות על אותו של פנאי אירון ג"א

עכשיו יתחילו התחקירים בכל הרמות, אחר־כך יהיה תחקיר בדרג הפיקודי. על לוח המודעות במאהל שהתקף תלו מודעה: "החיילים מתבקשים להחזיר במהלך החודש את הספרים". מחר יתלו שם אולי הרצועות והדעות. ייתכן שהחיילים יידרשו לשנן עכשיו הנחיות קפורניות יותר לאבטחה ולשמירת המתנה שלהם. אלוף פיקוד הצפון אמר לקציניה: "נרע להתמודד גם עם האיום הזה, ונמצא עבורו את התשובות המתאימות".

את הגלשן ניתן היה לראות ליד הכביש בשדה, לפני שלקחו אותו משם: גלשן קל, צבעוני, מוטת כנפיו יותר מעשרה מטרים, נראה כאילו הורכב עלידי חובב. מתחת לחדטומו, מצוע קרייזלר קטן, מאחור מרדף. ביניהם מכל פלסטי מאורך בעל חתך משולש. המחבל ניצל רק מחצית מכמות הדלק שבו. יהיה בטח מי שיצליח לחשב בעזרת נתון זה וניתנים מסאורולוגים את נקודת המוצא שלו. ליד אתר הנחיתה הייתה תכונה רבה חיילים, מפקדים, מטוסים שנחתו והמריאו. סחוזת התארגנו.

יום ראשון 29.11.1987 ח' כסלו תשמ"ח.

"חשבת' שאלה מחבלים, העמדת' פני' מתה"

יומיים לאחר הפיגוע שוחררה תמי לביתה. "אמרתי להם לפנות את לירון כי הוא פצוע קשה, אך קודם טיפלו בי"

אדי גל

"סר"הכול היה לי מזל גדול שנשאיתי בחיים. אבל אני לא מסוגלת לשמוח כי לירון וכל האחרים נהרגו". כך אמרה אתמול תמי ארבל (19), חיילת תושבת קריית טבעון, שנפצעה קל בהתקפת המחבל ליד קריית-שמונה. שבת בבוקר, שלושה ימים אחרי ההתקפה, ישבה תמי בסלון ביתה לצד אמה, אמי, ואחיותיה, אורלי ומיכל. כמי כנסי ג'נס, חולצת טריקו ותחבושת לראשה ניסתה החיילת לתאר את מה שעבר עליה.

מזה עשרה חודשים משרתת תמי ביחידת מודיעין בצפת, את מגן לירון פניני הכירה כשהגיעה ליחידה ומאו הפכו ליורדים טובים. תמי: "ביום רביעי אחרי-הצהריים אמר לי לירון שהוא נוסע לבקר חברי שלו בשם אבי, המשרת בבסיס ליד קריית-שמונה הוא שאל אותי אם אני רוצה לבוא איתו, אמרתי לו: 'למה לא'. בשעה שש סיימתי את העבודה ובערך בשעה תשע יצאנו לדרך".

השניים הגיעו לקריה בסביבות השעה עשר, חצו את העיר ובצומת גיבור פנו שמאלה. "נסענו כמה מאות

מטרים ופספסנו את הפנייה ימינה לכיוון הבסיס של אבי. איזה עשרה מטרים אחרי הפנייה, לירון שם לב שטעה, עצר את הרכב וניסה לעשות רוורס כדי להסתובב. הייתה שם שדרה של עצים וכל האזור היה חשוך, פתאום שמעתי רעש והשמשוה התנפצה. המחשבה הראשונה שלי הייתה שיש תקלה ברכב והניצוצות באים מהמנוע. אחרי שנייה הבנתי שאלה כדורים.

"לירון צעק: 'לאן נבנמנו?' הוא חשב כי נקלענו כטי עות לשטח אש של צה"ל. לירון לא הספיק לומר עוד מלה כי הוא נפצע בראש והדם החל לזרום. גם אני נפצעתי. כדור שפשף לי את הראש ורסיסים מהשמשוה המנופצת פגעו בי. לירון איבד שליטה על הרכב והידרדרנו לאחור לתוך תעלה. הוא כבר לא היה בהכרה. אחרי כמה שניות שמעתי אנשים מתקרבים לרכב.

כתבות על אותו של פנאי לירון גיל

כל הזמן שבעולם לא יחפה על הכאב
ולא יתן לשכוח את אותו לילה שחרר.

התמונה חרוטה חזק בזכרון
אותם רגעים שבהם נהרג לירון,
בו אדם כל כך יקר
שפתאום נעקר.

רק אז הבנתי את משמעותן האמיתית של המילים-
גורל אכזר.

חיובו של לירון עדיין צץ בכל רגע ותמונה,
כשהכל נראה כאילו היה זה רק אתמול
קשה להאמין שעברה כבר כמעט שנה.
אזכור אותך לעולם ועד.

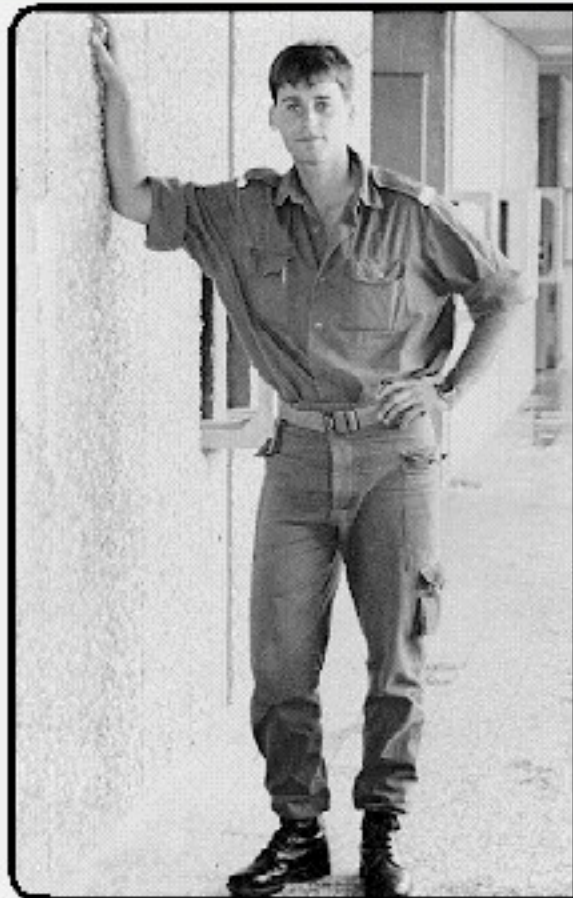
תמי

באותו רגע עלה בדעתי שיתכן שאלו מחבלים אז
העמדות פני מתה. פתאום שמעתי אותם מדברים
בעברית ואיש אחד שאל אם יש מישהו באוטו. צעקתי
והם באו לחלץ אותי. אמרתי להם לפנות קודם כל את
לירון, כי הוא פצוע קשה אך הם קודם טיפלו בי. אני
זוכרת שלפני שהוציאו אותי מהרכב לירון נשם".

במוקד מד"א נחבשו פצעים של תמי ונעשו לה צי-
לומי רנטגן. לאחר מכן הועברה באמבולנס לביה"ח
בצפת. "רק בבוקר נודע לי על ההתקפה בבסיס. עד
עכשיו כל הסיפור נראה לי כמו חלום בלזות. קשה קשה
להאמין".

תמי אושפזה למשך יומיים בביה"ח בצפת ושוחזרה
לביתה ביום שישי. ביום חמישי השתחררה למספר שעות
מביה"ח כדי להשתתף בהלווייתו של סגן פניני.

אמה של תמי קראה על התקפת המחבלים בעיתונים
ביום חמישי בבוקר. לא קישרה כלל בין ההתקפה לבין
בתה. "פתאום בשבע בבוקר תמי צלצלה. היא סיפרה לי
מה עבר עליה ורק אז נודע לי שהיא נפצעה. טלפנתי
לאביה וישר נסענו לצפת", סיפרה.

בקיץ היו אמורים לירון וחברתו אתי להינשא. ארבע שנים יצאו יחד. "זה צחוק הטורל שאני חיה והוא איננו", אומרת אתי. לפני שבוע מלאו לו 22 וביום שישי הקי רוב עמדו כולם לחנוג בחיק המשפחה את יום הולדתו. ההודעה המרה קטעה את ההכנות בעיצומן.

לירון בכור הבנים לגדעון ורות פניני התנדב לגולני עם גיוסו לצה"ל. את מסלול הלוחם סיים כחניך מצטיין פלוגתי. מסלול קי דומה המבטית בגדוד נקטע בעקבות מחלה שפגעה בוורידים רגליו. בהמלצת מפקדיו הוא עבר לשרת בחיל המודיעין. באפריל אמור היה להשתחרר. הוא תיכנן לנסוע לטיול באיטליה ואחר כך להתחיל בלימודי המשפטים. חלומות שנגדעו טרם זמנם. אהוד רבינוביץ

לירון פניני - כשמו כן היה

יש של זרים כיסה אתמול את קברו הטרי של סגן לירון פניני, שהובא לקבורה בבית העלמין של מושב אביחיל, בו נולד וגדל. מאות סבני הישובים בעמק חפר וחבריו ליחידה באו אתמול לחלוק כבוד אחרון ללירון. 27 יולי 1987
צעדו דוסמים מאחורי הארון. לירון פניני היה אכן הפוינה שבחבורה, הם אומרים. "לירון", הספיד מפקדו, "כשמו כן היה. חיוך תמיד וטוב לב. על זכויות התיילים שמר תמיד, הקפיד למלא הוראות, מאורגן ומסודר. צעיר בארץ חיון ומבוגר נפשו לשאת באחריות".

כתבות על אותו של פנעי אירון ג"א

פרחים

הוא היה ממש פרח
כזה מקסים עם המון המון צבעים
הוא היה ממש זר של פרחים.
הוא היה פרח
עם אודם של אהבה
ורוד וצהוב
הוא היה זר של פרחים.
היום הזר הזה על קברו מונח
עם המון המון צבעים
אדום של דם
שחור של אבל
צהוב ורוד וציפור גן עדן
הוא היה פרח
מקסים כזה עם המון המון צבעים
סומק על לחיו
והרבה הרבה שמחה.
הוא היה זר של פרחים
ועכשיו הפרחים מונחים על קברו.

אפרת צדיק
(דודנית)

